

DE TORENPLEINKERK IN VLEUTEN - SINT WILLIBRORD

SINT WILLIBRORD IN HET GLAS...

Middeleeuwen

“Knielen, jongen!”

Jehan schrok van het stootje dat zijn vader hem tegen zijn schouder had gegeven en gehoorzaam zakte hij op zijn knieën. Overal in de kerk klonk gestommel, geruis van kleren en gekraak van knieën toen alle kerkgangers neerknielden. Zo hier en daar hoorde je aan gedempt steunen en zuchten dat sommigen daar wat moeite mee hadden.

Voor in de kerk, verlicht door vele kaarsen, stond de priester in een lang wit gewaad met kleurige boorden. Hij stond met opgeheven handen en zijn stem klonk zangerig door de kerk. Jehan verstond er geen snars van...hij was nog niet zo vaak naar de kerk mee geweest maar hij wist dat de dienst altijd in het Latijn werd gehouden.

Naast de priester stond een al wat oudere jongen, ook al in zo'n plechtig, feestelijk gewaad...de misdienaar. In zijn handen hing aan een ketting een zilverkleurige schaal, die hij op een teken van de priester liet slingeren. In de schaal brandde blijkbaar iets want de kerk werd gevuld met een sterke prikkelende geur... “wierook” herinnerde Jehan zich, want zo heette de gewijde rook die uit de brander opkringelde.

Even later stonden alle gelovigen weer op en gedwee ging Jehan ook weer rechtop staan. De priester zing-zegde iets in het Latijn en alle aanwezigen mompelden het hem na. Jehan verstond er niets van, maar welwillend brabbelde hij een beetje de klanken mee. Even werd hij helemaal blij toen hij merkte dat zijn vader hem goedkeurend over zijn schouder aaide.

En zo ging het een tijdje door.

Jehan wist van de vorige keren dat de priester op een gegeven moment een preek ging afsteken en dat hij dat gelukkig in hun eigen taal deed. Dat was dan tenminste een beetje verstaanbaar!

Eindelijk mochten ze gaan zitten op de harde kerkbanken en een beetje jaloers zag Jehan vanuit zijn ooghoeken dat sommige gelovigen een kussentje van huis hadden meegenomen!

Van waar hij zat, kon hij heel goed boven het altaar de afbeelding van Sint Willibrord zien in het glas-in-loodraam. Sint Willibrord was aartsbisschop geweest van Utrecht en daarom was deze kerk aan hem gewijd.

De priester was inmiddels plechtig de houten tredjes naar de kansel opgeklimmen.

Een beetje oneerbiedig bedacht Jehan zich dat de priester in een houten ton leek te staan, maar dan wel onder een mooi, met houtsnijwerk versierd afdakje.

De priester begon te vertellen. Natuurlijk sprak hij over God en over Jezus.

Hij vertelde hoe Jezus Gods boodschap aan de mensen had uitgelegd. Als je je nou maar precies aan die regels hield dan kwam je vast in de hemel, later.

Nou, dat wilden de mensen wel en er waren er die erg hun best deden als goed Katholiek te leven. Hun verlangen naar God werd door de priester vergeleken met dorst.

Ja, dat snapte Jehan volkomen. Als je dorst had, verlangde je naar drinken en als je later in de hemel wilde komen had je dorst naar God! Met gespitste oren luisterde hij naar de man in de preekstoel. De priester vertelde hoe Willibrord vanuit zijn geboorteland Engeland naar ons land was gekomen om daar de Friezen tot het Christendom te bekeren. Dat was een lastige klus, want de Friezen waren best tevreden met hun geloof in de oude Goden.

Ze hadden heilige plekken in het bos waar ze die Goden aanbaden en Willibrord had daar nogal eens dingen vernield en heilige bomen omgekapt. Zo wilde hij bewijzen dat zijn God machtiger was dan die oude Goden. Soms lukte zijn opzet en lieten er mensen zich over halen zich tot Christen te laten dopen.

Maar op een heleboel plekken waren hij en zijn helpers niet erg welkom!

De priester vertelde hoe Willibrord en zijn metgezellen eens naar een heilig loo waren gereisd, een heilig bos, in het noorden van Holland. Toen ze daar aankwamen hadden ze heel erg veel dorst, maar nergens was drinkbaar water te bekennen. Willibrord had toen met zijn bisschopsstaf op de grond gestampt en op die plek was er meteen een bron ontstaan. Er was water voor iedereen en de dorst was gauw gelest!

De priester vertelde dat vele, gelovige Katholieken als pelgrims naar deze Willibrordspuit in Heiloo gingen om zich daar een beetje dicht bij de Heilige Willibrord te voelen. Dat kon Jehan zich levendig voorstellen, want inmiddels had hij ook een erg droge keel gekregen...al dat gepraat over water en dorst ook!

Een beetje onrustig schuurde hij heen en weer over de harde houten zitting van de kerkbank totdat er opeens een prettig, warm gevoel over hem heen kwam. Het was die zondagochtend een beetje somber weer geweest, maar juist op dat moment brak de zon door. Een warme bundel zonlicht viel door het glas-in-loodraam naar binnen, precies naar waar hij zat! De afbeelding van de Heilige Willibrord gloeide op in het licht en het leek of het gezicht van de Heilige heel dicht bij hem kwam.

Willibrord keek hem rustig en vriendelijk aan met een lichte glimlach om zijn mond. Jehan keek terug, vervuld van een heel tevreden en gelukkig gevoel en merkte hoe zijn onrust en zijn dorst verdween... Jehan merkte dat zijn vader naar hem keek. Hij had eenzelfde liefdevolle uitdrukking op zijn gezicht als Willibrord net had!

Helemaal warm van binnen kroop Jehan onder zijn vaders arm, dicht tegen hem aan.

Hij had het volkomen begrepen van die dorst naar water en die dorst naar de Heer!

Als hij groter was, nam hij zich voor, zou hij zeker een keer naar Heiloo gaan om Willibrord persoonlijk te bedanken...

Willibrordspuit in Heiloo

Hans Doornweerd – Latifundium ad Flevum (LatAF)

VERHAAL